

Serge Joncour

Căldură umană

Traducere din limba franceză
de Mădălin Roșioru

POLIROM
2024

Dacă viața trebuie trăită ca o căutare de oportunități și de momente fericite, atunci Vanessa nu luase țeapă, mereu avusese suficient egoism ca să se gândească mai întâi la munca și la viața ei, mai ales după plecarea lui Victor. S-a simțit eliberată instantaneu de statutul ei de părinte, de toți anii în care se forțase să fie serioasă, fie și numai față de fiul ei... După plecarea lui, chiar avusese senzația că redescoperă Parisul, ieșind seara fără să se mai uite la ceas, și de trei ani accepta să meargă la toate vernisajele, la toate seratele și inaugurările. Era ca o a doua tinerețe la douăzeci și cinci de ani după cea dintâi, regăsise o formă de lejeritate și de nepăsare. Dar iată că un virus pune totul sub semnul întrebării, cât să ajungă să se teamă de deplasările prevăzute cu Joshua și Timothy. Își spunea că trebuie să-și vină-n fire, să nu se lase copleșită de climatul de panică, la urma urmei, nimeni nu se îmbolnăvise în jurul ei, iar cei mai vulnerabili în fața bolii respective sunt bărbații, nu femeile, precum și persoanele în vârstă, bolnavii sau obezii. Se liniștea repetându-și că, fizic, e în formă. Călătoriile îi vor da ocazia să se lase distrasă de toate astea – până la urmă, se nimerise bine.

Timothy și Joshua voiau să organizeze cât mai curând posibil întâlniri cu marii operatori europeni, iar turneul va fi pentru ea ocazia să se arate indispensabilă în dezvoltarea proiectului. Cei doi americani aveau nevoie de ea pentru demonstrații, pentru prezentarea tuturor caracteristicilor posibile. Chiar îi ceruseră să vină cu ei ca pe o favoare, când de fapt nu era o pedeapsă să meargă de la Londra la Madrid, înainte să se ducă la Shenzhen, la sediul Huawei și, în cele din urmă, la San Francisco.

Alegerea hotelurilor cădea în sarcina ei, dar fără să se preocupe de tarife, asta făcea parte din *deal*, astfel că de două zile tot naviga pe net. Visa să descopere faimosul Sunbord London, hotelul-yacht amarat pe Tamisa, dar, temându-se să nu pară arivistă, se mulțumi cu Four Seasons sau cu Savoy, ale căror camere și saloane le-a vizitat în 3D. Până la sfârșitul lunii mai aveau să meargă în China, unde epidemia era acum sugrumată. Joshua stabilise, fără nicio dificultate, o întâlnire cu sferile decizionale din Centrul de Cercetare și Dezvoltare de la Huawei. În contactele cu multinaționala, Joshua și Timothy nu vedeau decât un joc, o modalitate de a se măsura cu hidra, cu neverosimila întreprindere al cărei capital era deținut în proporție de nouăzeci și nouă la sută de sindicatul angajaților. Capitaliști salariați care născuseră un monstru cu o cifră de afaceri de o sută de miliarde. Cu cei doi americani, totul părea ușor. De fiecare dată când vorbea cu ei la telefon, se simțea revigorată de dinamismul și de bucuria lor de a trăi.

Fie că lucra sau nu de acasă, Vanessa avea mereu grijă să se oprească la ora 18. În seara aceea, urma să ia cina cu Helena într-un restaurant japonez de pe strada Sainte-Anne. La telefon, a simțit că prietena ei are nevoie să vorbească, nu doar despre Vetiscore, ci și despre ea, despre viața ei. De doi ani se despărțise de Guillaume. Continuau să lucreze împreună, iar asta nu funcționa fără probleme, Vanessa își dădea bine seama de asta.

Se revăzură într-un ramen-bar. Când intrai acolo, te scufundai într-o lume în care te simțeai profund înstrăinat, o lume făcută din mirosuri, aburi și conversații în japoneză. În vremuri normale, era mereu coadă afară. Cum nu se putea face rezervare, așteptarea făcea parte din ritual, dar în ziua aceea intrară direct și se așezară în locul cel mai bun, la tejghea, ca la spectacol. În fața lor, cei patru bucătari japonezi, mereu aceiași, găteau de zor, cu o bandană pe cap care să le țină părul și un fel de kimono alb impecabil. După-amiază văzuse pe Twitter că Macron va lua cuvântul chiar în seara respectivă. Bucătarilor le erau perfect indiferente toate astea. De altfel, nu vorbeau franceză, doar bucătarul-șef ce mai rupea două-trei cuvinte, iar la nevoie chelnerița le-ar fi servit de interpret.

Cu adevărat presant pentru Helena era să-i spună că a cunoscut pe cineva, iar de data asta era ceva serios, dar nu voia să afle Guillaume. De două luni iubea în taină un bărbat, ca-n filme, având grijă să nu se prindă niciunul dintre apropiații ei, mai ales fostul, întrucât ar

interferea cu afacerile, iar pentru Vetiscore n-ar fi bine. Guillaume era un tip inteligent, calm, dar gelos de felul lui. Ea știa clar că el s-ar simți ofensat dacă ar putea fi fericită cu altcineva. Vanessa asimila veștile în timp ce îngurgita pastele calde. Aici supa era mereu fierbinte, dar mireasma ei, aromele de soia și de legume care urcau din castronul cel mare, totul îți făcea poftă să te apuci de ea fără să mai aștepti. Fiecare înghițitură din fiertura aceea iriga corpul cu o lavă binefăcătoare, dilata mușchii și te copleșea cu o nouă forță. Cum restaurantul tot nu se umplea, Vanessa comandă tempura și porc pané, avea poftă să guste din toate felurile de mâncare pozate în meniu.

În timp ce-și asculta prietena, se uita din când în când la micul ceas de deasupra cuptoarelor, se făcuse 20 și-un sfert și tare i-ar fi plăcut să afle ce tot spune Macron, sperând mai ales că nu vor fi aduse în discuție restricțiile de călătorie, cel puțin nu în privința celor profesionale. Fără să întrerupă confidențele Helenei, aruncă o privire către smartphone, dar acum Helena plângea. Se simțea prost că e fericită cu altul, fiindcă Guillaume o ajutase mereu, iar timp de cinci ani fuseseră complici. Avea tendința să idealizeze anii de viață comună, împreună puseseră pe picioare nu mai puțin de trei societăți, erau cam ca trei copii pe al căror tată îl înșală.

— Dar, în fine, Helena, afacerile nu-s copii, sunt cu totul de altă natură.

— De unde să știu eu, că n-am copii. Probabil nici nu voi avea vreodată.

— Nu e prea târziu.

— La patruzeci și doi de ani?... În fine, nu știu, nu mai știu în ce etapă a vieții am ajuns.

Vanessa se uită din nou pe furiș la smartphone-ul din geantă și trecu în revistă o serie de alerte. Școlile se vor închide de luni, deplasările vor fi limitate, numărul de cazuri se dublează de la o zi la alta, epidemia riscă să fie cea mai gravă criză sanitară cunoscută vreodată, câte o nouă notificare pica neconținut, în mintea ei totul se răvășea. În acest timp, înăuntrul restaurantului rarii clienți care fuseseră serviți în prima tură plecaseră deja și doar unul dintre bucătari continua să gătească de zor, ceilalți trei stând rezemați de frigidere și uitându-se în gol.

Pe Helena o sună cineva, era Guillaume. Îl ascultă o clipă, fără să zică nimic. În timp ce închidea, îi explică Vanesei că era dat peste cap, președintele *start-up nation* tocmai anunța închiderea frontierelor și reevaluarea modelului nostru de dezvoltare, pe scurt, startupperul făcea procesul globalizării și o dădea în suveranism. Iar asta, pentru business, era o catastrofă.

— E bizar, adăugă Helena, dar chiar părea cuprins de panică.

— Cine, Macron sau Guillaume?

Luară totuși un desert și se liniștiră, spunându-și că măcar au dreptul să iasă, în timp ce înțelegeau că, la ora 9 seara, erau de-acum singurele persoane rămase în restaurantul acela.

Aerul era ciudat de blând, iar străzile pustii. Avenue de l'Opéra era pustiu, un parfum de interdicție de circulație plutea deja, toată lumea o zbughise în adăposturi. Helena vru să fumeze a doua țigară, așa că ajunseră până la Palais Royal. Pătrunzând în parcul ieșit direct din secolul al XVII-lea, încadrat de galeriile lui seculare, simțiră mai mult ca niciodată greutatea istoriei. Toate păreau mult mai solide ca lumea modernă din care făceau parte, trecutul era mai liniștitor ca viitorul.